

Η φωτογραφία του Αποστόλη

Υπόμνημα Φωτογραφίας

Πρέπει να δείτε τον μικρούλη Σπυράκο.
Είναι μόλις δύο χρονών και περπατάει
τόσο όμορφα με το κόκκινο μπαστούνάκι
του! Και όλοι που τον κοιτάζουν στο χωριό
χαζεύουν τη φωτεινότητα του προσώπου
του και είναι τόσο χαριτωμένος, που
κανένας δεν προσέχει ότι κουτσαίνει το
ποδαράκι του.

«Να μπορούσα να γύριζα τον χρόνο πίσω! Να φρόντιζα τον κήπο της καρδιάς μου, να 'χε μόνο εισόδους. Να έκλεινα τις εξόδους και μόνο εισόδους να 'χε, Θεέ μου!»

Αγαπητή κυρία Καλοπούλου,

Ονομάζομαι Αποστόλης και μένω σε ένα χωριό στη Βόρεια Ελλάδα. Δεν σας ξέρω προσωπικά, άκουσα όμως για την έκθεση που ετοιμάζετε όταν έφερα τη σύζυγό μου για κάποιες διαγνωστικές εξετάσεις στην Αθήνα. Εντυπωσιάστηκα από τα δικά σας "Μωρά της Λίμνης" και θέλησα να πάρω μέρος στην ιδιαίτερη έκθεσή σας.

Ντρέπομαι πολύ που σας γράφω. Κάθε μέρα ζητώ από τον Θεό να με συγχωρήσει, κάθε μέρα και κάθε στιγμή της επίγειας ζωής μου.

Εμένα η φωτογραφία μου δεν σχετίζεται με τα άλλα μωρά σας. Θα έδινα τα πάντα για να ήταν και το δικό μου το παιδάκι μαζί με τα υπόλοιπα στη λίμνη. Το δικό μου... δεν γεννήθηκε, όχι γιατί ο Θεός επέλεξε να το καλέσει κοντά Του, αλλά γιατί δεν το άφησα εγώ να γεννηθεί!

Λυπάμαι.. Να ξέρατε πόσο λυπάμαι!

Γεννήθηκα σε ένα παραδοσιακό χωριό της Θεσσαλονίκης. Είμαι κτηματίας, αρκετά εύπορος. Ήθελα όσο τίποτα ένα παιδάκι και από την πρώτη στιγμή που παντρεύτηκα με τη σύζυγο, ανυπομονούσαμε. Εκείνο όμως δεν ερχόταν.

Ήρθαμε στην Αθήνα και ξεκινήσαμε τις θεραπείες, τη μία μετά την άλλη. Ύστερα από λίγο καιρό η γυναίκα μου έμεινε έγκυος! Περιμέναμε δύο αγοράκια!

Ήμουνα πανευτυχής! Τόσο... μα τόσο ευτυχής! Έβλεπα την κοιλιά της να μεγαλώνει και η χαρά μου πλημμύριζε όλη μου την ύπαρξη. Θα 'χα δύο γιους! Θα αναλάμβαναν τα κτήματα, την περιουσία! Δεν είχανε γεννηθεί ακόμα, μα εγώ έπληθα τόσα όνειρα...

Όλα πήγαιναν πολύ καλά, μέχρι που έφτασε η μέρα που κάναμε την εξέταση Β' επιπέδου. Ο γιατρός μάς ανακοίνωσε ότι υπάρχει ένα πρόβλημα. Στον τρισδιάστατο υπέρηχο φαινόταν το ένα αγοράκι να έχει μία δυσπλασία στο ποδαράκι του.

Η γυναίκα μου, μόλις το άκουσε, με κοίταξε και μου είπε με σταθερή φωνή ότι θα το αντιμετωπίσουμε. Από την άλλη, εγώ μεταμορφώθηκα σε έναν άνθρωπο που ούτε ο ίδιος δεν γνώριζα! Δεν άντεχα την είδηση. Ο ένας γιος μου να κουτσαίνει; Τι θα έλεγε το χωριό; Οι συγγενείς, οι γείτονες; Πώς θα πήγαινα στο καφενείο; Και με την περιουσία μου; Θα τη διαχειριζόταν ένας ανάπηρος;

Ο γιατρός προσπάθησε να με ηρεμήσει λέγοντάς μου ότι το άλλο αγοράκι είναι μια χαρά και ότι, από τη στιγμή που έχουμε την οικονομική ευχέρεια, θα μπορέσουμε να κάνουμε τη ζωή του αδελφού του πιο λειτουργική.

Πέρασαν τρία ημερόνυχτα που η γυναίκα μου προσπαθούσε να με μεταπείσει. Δεν άντεχα τη σκέψη.

Ξαφνικά, άρχισα να μισώ το αγέννητο παιδί μου. Ξεκίνησα να φέρομαι βίαια στη σύντροφό μου, την απείλησα ότι εάν δεν "ρίξει" το άρρωστο παιδί, θα χωρίσουμε. Θα της πάρω το άλλο παιδί και θα φύγω για την πόλη!

Η δύσμοιρη υπέκυψε και το "ρίξαμε"-όπως λέμε στον τόπο μας- το ένα από τα δύο παιδιά. Βγαίνοντας από το χειρουργείο την ημέρα της έκτρωσης, έπεσα πάνω σε έναν άντρα που έτρεχε βιαστικά. Οι ματιές μας συναντήθηκαν και πριν προλάβω να του ζητήσω συγγνώμη, με κοίταξε και τα μάτια του άρχισαν να τρέχουν.

«Φίλε, δεν καταλαβαίνω τίποτα. Έχασα το παιδί μου, πριν από λίγο! Μπορείς να το νιώσεις;» φώναζε και πιάνοντας τον ώμο μου, απομακρύνθηκε.

Τότε ήταν που συνειδητοποίησα τι είχα κάνει! Κοιτούσα τα χέρια μου, τα ένιωθα βαριά, κατακόκκινα, να στάζουν αίμα.

«Θεέ μου, τι έκανα! Άλλοι χάνουν τα παιδιά τους και εμείς τα σκοτώνουμε» σιγοψιθύριζα, μέχρι τη στιγμή που κατέρρευσα.

Όταν συνήλθα, πήρα την καημένη τη γυναίκα μου και επιστρέψαμε σπίτι. Για τους υπόλοιπους τέσσερις μήνες δεν μιλήσαμε ποτέ για την έκτρωση, ούτε για τα συναισθήματά μας. Εκείνη έκλαιγε βουβά κοιτώντας τον καθρέφτη της στην κρεβατοκάμαρα μας. Εγώ κάθε μέρα, άηλοτε φανερά... άηλοτε κρυφά. Σταμάτησα να πηγαίνω

στα κτήματα και πολλές φορές περνούσα όλη την ημέρα σε ένα ερημοκλήσι στην πλαγιά του βουνού. Στεκόμουν όρθιος μπροστά στις εικόνες και ζητούσα συγχώρεση. Λίγο πριν την γέννα εξομολογήθηκα σε ένα ιερέα και κάπου εκεί συνάντησα για πρώτη φορά τον εαυτό μου.

Και ξημέρωσε η μέρα του τοκετού! Η σύζυγος γέννησε με καισαρική. Περίμενα πώς και πώς να τον δω! Η συνάντησή μας όμως άργησε. Ο γιατρός βγήκε από το χειρουργείο με ένα πρόσωπο κατακόκκινο, με χέρια να τρέμουν και, πέφτοντας στα γόνατά μου, άρχισε να κλαίει. Είχε γίνει ήλιος. Στην έκτρωση είχε σκοτώσει το υγιές μωρό!

Είχε γεννηθεί ο γιος μου με ένα μικρό πρόβλημα στο δεξί ποδαράκι του! Πέρασε η ώρα και μου τον έφεραν να τον δω. Γονάτισα μπροστά του και άρχισα να του μιλάω, να του απολογούμαι, να του ζητώ συγγνώμη και για εκείνον και για τον αδερφό του.

Θα έδινα τα πάντα να γύριζα τον χρόνο πίσω. Ο θεός να με συγχωρήσει! Ζητώ να συμπεριλάβετε στην έκθεσή σας τη φωτογραφία του γιου μου με το κόκκινο μπαστουνάκι του με την ευχή τα δάκρυα της μετανοίας μου να μεταφέρουν, έστω και για λίγο, το αγέννητο μωρό μου στον δικό σας κήπο με τα "Μωρά της Λίμνης".

Καλή επιτυχία στην έκθεσή σας!

Αποστόλης

«Η Χαρά που ανατέλλει μέσα από τις λύπες και τις δοκιμασίες»

Μυρτώ μου,

Σου γράφω και είναι σαν να σε έχω μπροστά μου να μου μιλάς και να ταξιδεύω με τα λόγια σου. Πόση δύναμη μου έδωσες τότε στο μαιευτήριο, όταν αποχαιρετούσα το δωδέκατο μωρό που έχανα ύστερα από παλίνδρομη κύηση! Με ρωτάς να σου γράψω για τη φωτογραφία που επέλεξα. Τη φωτογραφία με τα δώδεκα μικρά πιατάκια!

Όπως γνωρίζεις, έκανα θεραπείες ποηλές, έμενα έγκυος και μετά από λίγο, η εγκυμοσύνη σταματούσε την πορεία της και εγώ αναγκαζόμουν να ν' αποχαιρετήσω το μωρό μου...

Κάθε πιατάκι έχει τη θέση του στις καρδιές μας, στην καθημερινότητά μας, στη ζωή μας γενικότερα.

Προσευχόμαστε για τα αγέννητα παιδιά μας και ευχόμαστε να μας αξιώσει ο Θεός να συναντηθούμε κάποια στιγμή όλοι μαζί και να γευτούμε τη χαρά του «Θυράνιου Δείπνου».

Καλή Επιτυχία!

Με αγάπη και ευχαριστίες,
Έφη Παπαδάκη

Η φωτογραφία της Νάνου & των Πέτρων

Σπόνημα Φωτογραφίας

Όσοι μήνες κι αν έχουν περάσει, η Νάνου γυρίζει στη συγκεκριμένη πλατεία για να βρει τη γιαγιά με τα σταυρουδάκια. Δεν την έχει βρει και μάλλον ούτε πρόκειται να τη βρει. Θα περάσει κι άλλος καιρός και ίσως κάποια στιγμή συνειδητοποιήσει πως η γυναίκα αυτή έχει αναχωρήσει για άλλη γειτονιά...

**«Η ευχή που σου δίνει κάποιος με την καρδιά
του είναι θεϊκή ευχή».**

Αγαπημένη μας Μυρτώ,

Καλησπέρα!

Αρχικά, μέσω της παρούσας επιστολής μου θα ήθελα να σε ευχαριστήσω που δέχτηκες να συμπεριληφείς και τη δική μας ιστορία στην επερχόμενη έκθεση φωτογραφίας σου.

Για εμάς η φωτογραφία αυτού του μικρού σταυρού έχει μεγάλη σημασία. Είχα ακούσει για σένα από τη μαία μου στο μαιευτήριο που εργάζεσαι. Μόλις με ενημέρωσε για την έκθεση που ετοιμάζεις, αν και ηλεχώνα, έτρεξα να σε βρω. Ήθελα τόσο πολύ να βοηθήσω και εγώ σε αυτό το τόσο ξεχωριστό έργο. Επιθυμούσα και η δική μου φωτογραφία να περάσει το δικό της μήνυμα. Λαχταρούσα να συναντηθεί με τα "Μωρά της Λίμνης"!

Θα 'ταν δώδεκα μήνες πριν, όταν με τον άντρα μου μάθαμε ότι θα γίνουμε γονείς. Πετούσαμε στα σύννεφα! Ήταν όλα καλά μέχρι την όγδοη εβδομάδα κύησης. Από εκεί και μετά ξεκίνησαν κάποιες συσπάσεις και ο γιατρός μού είχε συστήσει ξεκούραση και ηρεμία. Όταν πια είχα

κλείσει και τον τρίτο μήνα και όλα πηγαίνουνε καλά, ένα απόγευμα με έπιασαν πολύ δυνατοί πόνοι. Είχα τόσο δυνατές ενοχλήσεις στην κοιλιά και στη μέση, που κόντευα να χάσω τις αισθήσεις μου. Προσπάθησα αρκετές φορές να βρω τον γιατρό μου, αλλήλ ήταν σε ένα δύσκολο χειρουργείο και δεν μπορούσε να μου μιλήσει. Κι όσο περνούσε η ώρα, πονούσα όλο και πιο πολύ.

Ο σύζυγός μου, βλέποντάς με να ταλαιπωρούμαι, αγχώθηκε και επικοινωνήσε με τον κουμπάρο μας, ο οποίος του πρότεινε να πάμε στον δικό τους γυναικολόγο, για να με εξετάσει και να εκτιμήσει την κατάστασή μου. Τον συγκεκριμένο γυναικολόγο τον είχα ακούσει και εγώ από την κουμπάρα μου. Μην μπορώντας να περιμένω και επειδή φοβόμουν να πάω κατευθείαν στο μαιευτήριο, καλέσαμε ένα ταξί και φτάσαμε στο ιατρείο του. Να έβλεπες, Μυρτώ μου! Ένα ιατρείο γεμάτο από ασημένιες, στυλιζαρισμένες πεταλούδες! Με εξετάζει πολύ προσεχτικά και ύστερα από λίγο μάς ανακοινώνει ότι δυστυχώς το μωρό μας έχει παλινδρομήσει. Θυμάμαι τα χείλη του να συλλαβίζουν τη φράση:

«Λυπάμαι! Το μωρό σας χάθηκε...» και ύστερα από ελάχιστα δευτερόλεπτα να συνεχίζει: «Λυπάμαι, μωρό δεν υπάρχει. Πρέπει να ειδοποιήσω το μαιευτήριο, να σας ετοιμάσει για την απόξεση. Μην κλαίτε, κυρία μου, είστε μόλις τριάντα χρονών, θα κάνετε και άλλα παιδιά. Με ακούτε; Συμβαίνουν αυτά. Μην κλαίτε σας παρακαλώ».

Θυμάμαι να βγαίνω από το εξεταστήριο και να κλαίω τόσο πολύ, που μου φάνηκε για κάποιες στιγμές πως και αυτές οι τόσο άψυχες πεταλούδες χαμήλωσαν το βλέμμα τους. Πληρώσαμε τον γιατρό και, βγαίνοντας από το ιατρείο, ξεκινήσαμε να περπατάμε. Περάσαμε την οδό Ακαδημίας και φτάσαμε στην πλατεία Κοηωνακίου. Χανόμασταν ανάμεσα στους αμέριμνους ανθρώπους, ανάμεσα στον κόσμο που, αν και ήμουνα τόσο πληγωμένη, κανένας δεν γύρισε να μας δει. Άλλοι μιλούσαν μεταξύ τους, άλλοι ψώνιζαν, άλλοι αναζητούσαν στέκι για να απολαύσουν τον καφέ τους, άλλοι γελούσαν, σε αντίθεση με το δικό μου βουβό κλάμα και την προσπάθεια του συζύγου μου να με παρηγορήσει.

Ξαφνικά, zahlίστηκα. Τα πόδια μου δεν άντεχαν άλλο να σέρνουν την τόσο ταλαιπωρημένη ύπαρξή μου. Προσγειώθηκα σε ένα πεζοδρόμιο. Ο άντρας μου με αγκάλιασε και μου μιλούσε, αλλά δεν θυμάμαι τι έλεγε. Μόνο την αγκαλιά του έχω συγκρατήσει. Δίπλα μου, μία γιαγιά είχε έναν πάγκο και πουλούσε δαχτυλίδια και άλλα μικροπράγματα και κοσμήματα.

Έρχεται δίπλα μου και χαϊδεύει τον ώμο μου. Την κοιτάζω και αφήνω το βλέμμα της να περιπλανηθεί στο πρόσωπό μου.

«Κοπέλα μου, πάρε αυτό το σταυρουδάκι και φόρεσέ το. Θα προσευχηθώ για σένα στην Παναγία μας. Μέσα από

τιν καρδιά μου εύχομαι να πάνε όλα καλά» μου είπε και αφού μου έδωσε το σταυρουδάκι, έκλεισε το τραπεζάκι της και χάθηκε ανάμεσα στους άλλους που περπατούσαν δίπλα μας.

Το φόρεσα και μπήκαμε σε ένα λεωφορείο με προορισμό το μαιευτήριο. Είχα γείρει στον ώμο του άντρα μου και χάζευα τον δρόμο, νιώθοντας ότι δεν έχω πια άλλα δάκρυα. Φτάνοντας στα επείγοντα, η προϊσταμένη ήρθε κοντά μου και μου έδωσε το χέρι της.

«Πρέπει να περάσουμε. Θα σας ετοιμάσουμε για την απόξεση. Mas ενημέρωσε ο γιατρός σας».

Πιάνω το σταυρουδάκι και αφού κοίταξα τον άντρα μου, ψέλλησα:

«Θα ήθελα να κάνω μία Β' χοριακή. Θα περιμένω τ' αποτελέσματα και μετά θα προχωρήσουμε».

«Κυρία μου, ο γιατρός...»

«Σας παρακαλώ, ακούστε τη γυναίκα μου, θα περιμένουμε έξω. Πάρτε της αίμα. Θέλουμε να δούμε σίγουρα ότι πρόκειται για παλίνδρομη κύηση» συμπλήρωσε ο άντρας μου και αφού μας έδωσαν ένα σωρό έγγραφα και υπογράψαμε, περάσαμε στο σαλονάκι.

Δεν θυμάμαι να σου πω, Μυρτώ μου, πόση ώρα περιμέναμε. Πάντως, όλη την ώρα κρατούσα το σταυρουδάκι και προσευχόμουνα. Δεν παρακαλούσα για ένα θαύμα, αλλιά για τη λύτρωση της ψυχής μου. Ικέτευα να γίνει αυτό που θα ήταν το καλύτερο για μένα.

«Και αν δεν έρθει, Θεέ μου, αυτό που σε παρακαλώ, δώσε μου μόνο δύναμη να το σηκώσω...» ψιθύριζα με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα.

Ο Θεός μάς άκουσε με τον σύζυγο και ύστερα από λίγη ώρα, η ίδια η προϊσταμένη ήρθε κοντά μας και σαστισμένη μου ανακοίνωσε ότι δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτό που συνέβαινε. Η Β' χοριακή μου είχε διπλησιαστεί! Με έστειλε και για υπέρηχο και για ένα σωρό ακόμα εξετάσεις. Όλες έβγαιναν μία χαρά! Τελικά, η ίδια γυναίκα μετά από μία μέρα μού εκμυστηρεύτηκε ότι επρόκειτο για λάθος του γιατρού και πως είμαι πολύ τυχερή.

Ευτυχώς που ο Θεός λάθη δεν κάνει. Μας έκανε το μεγαλύτερο δώρο! Ύστερα από έξι μήνες περίπου, κρατήσαμε στην αγκαλιά μας τον Γιωργάκη μας! Και από την ημέρα που μας τον φέρανε στο πυρεξάκι του μέχρι και σήμερα που ο Γιωργάκης έχει λίγο μεγαλώσει, πάντα στην κούνια του έχει το σταυρουδάκι της γιαγιάς...

Η φωτογραφία
με το σταυρουδάκι

Στέλνω την ιστορία μας με αυτή τη φωτογραφία για να δώσω ελπίδα και δύναμη σε όλες τις γυναίκες. Σε όλες αυτές τις μαμάδες που αγωνίζονται για τα μωρά τους.

Μην ξεχνάτε να στρέψετε τα μάτια σας στον Ουρανό.

Θυμηθείτε πως είναι γεμάτος Χαρά και Ελπίδα!

Καλή επιτυχία, Μυρτώ μου!

Ευχές και από τους τρεις μας!

Με αγάπη,
Νάνσυ Καρσλίδου

